

13

ΜΑΝΧΑΤΑΝ 91 ΕΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μελίνα μου,

Θυράσαι ~~ρε~~ σου ~~έλεγα~~ για την νέα μου φίλη την Ζαν. Λοιπόν, μου τηλεφώνησε προχθές πρωί πρωί για να με καλέσει σε μια έκθεση ζωγραφικής στο Μουσείο του Μπρουκλιν.

-Ευκαιρία, μου λέει να δεις και το Μουσείο του Μπρουκλιν που είναι πολύ σημαντικό.

-Ευκαιρία να δω λιγάκι και το Μπρουκλιν, της λέω εγώ, που με κυνηγά απο την παιδική μου ηλικία, όταν πρωτοδιαβάσα το "Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρουκλιν".

-Με ολο που δεν έχει καμία σχέση με το Μπρουκλιν εκείνης της εποχής, είναι ωστόσο μια περιοχή της Νέας Υόρκης που αξίζει τον κόπο να δεις.

Το μινι λεωφορείο περιμενε τους δημοσιογράφους έξω απο το ξενοδοχείο Πλαζα, που είναι στην νοτιοανατολική μεριά του Central Park. Περπατήσα ως εκεί γιατί ηθελα να απολαύσω τις πρώτες δροσιές του Φθινοπώρου. Το θέαμα στο δρομο ζωντανό και αντιφατικό. Στη Νοτια Λεωφορο του Παρκου είναι μια σειρά ξενοδοχεια πολυτελειας με τους θυρωρους ντυμένους σαν γαμπρους. Απέναντι οι άμαξες με τα άλογα έτοιμα να σεριανίσουν τους τουριστες. Αναμαλιασμένοι αστεγοι που μόλις έχουν ξυπνήσει στα γύρω παγκάκια μαζευουν τα κουρέλια τους σε ναυλον τσάντες και ξεκινουν για την επετεια. Καποια εταιρεια γυριζει ταινια, πραγμα που είναι πολύ συνηθισμένο στη Νέα Υορκη. Τα συνεργεια μεσα σε μεγάλα βαν κλεινουν το δρομο. Ο κοσμος περνά βιαστικός και αδιάφορος.

Η Ζαν περιμενει με την εφημεριδα στο χέρι. Η τηλεοπτική καλυψη της υποθεσης του Δικαστη Τομας έχει σπάσει όλα τα ρεκορ ακροαματικότητας. Ο αμερικανοι έχουν μοιραστεί σε δυο στρατοπεδα. Σ αυτούς που υποστηριζουν τον Τομας και τους άλλους που υποστηριζουν την Ανιτα που τον κατηγορει οτι της ειχε κάνει ανηθικες προτάσεις. Και μια και είναι και οι δυο μαυροι, μπαινουν στη μέση και οι φυλετικές διαφορές.

Στο δρομο προς το Μπρουκλιν η Ζαν μου έκανε μια μινι ξεναγηση. Μου έδειξε απο μακριά τους ουρανοξύστες της εμπορικής περιοχής του Μανχαταν, με επικεφαλής το πιο ψηλό κτιριο της Ν. Υορκης, το Empire, μετα μου έδειξε το νησι Ελλις, με το περιφημο αγαλμα της Ελευθερίας, μου εξηγησε την ιστορια της γεφυρας του Μπρουκλιν και των παραδοσιακών κτιριών που ακορη διατηρουνται.

Το Μουσείο του Μπρουκλιν είναι πιο μικρο απο το Μετροπολιταν αλλα έχει μια ατμοσφαιρα ζεστη και συμπαθητική. Η έκθεση που πηγαίναμε να δουμε είναι ενός γερμανου καλλιτέχνη του Σιγκμαρ Πολκε. Αφου μας προσφέρουν το απαραίτητο "brunch", κατι μεταξυ του προγεύματος και του γευματος, δηλαδή καφέ, χυμους, φρουτα και τυρι με πιτες, προχωρούμε προς την έκθεση. Κατι τεράστια έργα αφηρημένης τεχνης και αλλα, με διάθεση σαρκασμου και σατιρας, μια ατέλειωτη ποικιλια ιδεων. Στον πολυτελή κατάλογο διαβάζουμε πως προκειται για ένα απο τους μεγαλύτερους ζωγραφους της Ευρώπης των τελευταίων τριάντα χρονων.

→
ωσαν

-14-2-

Ο ίδιος ο καλλιτέχνης εμφανίζεται κάποια στιγμή. Είναι γυρω στα πενήντα, γελά εγκάρδια και μιλά με απλοότητα.

-Απο την Κύπρο: Τι συμπτώση. Εκεί ημασταν το καλοκαίρι. Πέρασαμε τρεις αξέχαστες εβδομάδες. Πήγαμε στην Παφο, στην Πόλη, στο βουνό. Τι ομορφή χώρα. Και τι κρίμα που είναι μοιρασμένη...

Βλέπω τις τιμές που του κάνουν εδώ. Διαβάζω στον καταλογο για τα δεκάδες βραβεία του, για τις διακρίσεις του στις Μπιενάλε. Αραγε τον πήρε ειδηση η Κύπρος; Τον παρακαλώ να μου γράψει δυο λόγια στον κατάλογο. Γράφει: "Ποτε δεν θα ξεχάσουμε την Κύπρο..." μετα προσθέτει: "... και το Μπρουκλιν".

Η Ζαν επεμενε πως θάπρεπε να ριξω τουλάχιστο μια ματια στην έκθεση αμερικάνικης παραδοσιακής τέχνης που ειχε ανοιξει την περασμενη βδομάδα σε μια απο τις πτέρυγες του Μουσείου του Μπρουκλιν. Έτσι πήγαμε. Εμεινα έκθαμβη με τον πλουτο των εκθεμάτων. Τεράστια ξυλινα ειδωλια και γλυπτά απο την Λατινική Αμερική, εργαλεία απο σιδερο, αγγεια απο πηλομε γεωμετρικά σχέδια που θυμίζουν τα δικά μας αρχαικά αγγεια, δερμάτινα φορέματα και καπελα των ερυθροδερμων, καλάθια, κουκλες, οτι μπορείς να φανταστείς. Και κάτι που μου έκανε εντυπωση. Ενω στην έκθεση της ζωγραφικής λειτουργουσε συστημα κλιματισμου με κρυα αέρα, στις αίθουσες του Μουσείου υπηρχε θέρμανση. Η Ζαν μου εξήγησε οτι μετρουν με ηλεκτρονικα μέσα τι θερμοκρασια και τι υγρασια χρειάζεται το κάθε έκθεμα, και αναλογα κανονίζουν.

Όταν μπηκαμε στο λεωφορειο για πισω ηταν μεσημέρι. Στις δυο μας περιμενε η Λουκια στην Αστορια. Αποχαιρετιστα στην Ζαν και στρεξα προς τον Υπογειο.

Η Λουκια είναι απο την Αρμοχωστο και ο αντρας της απο την Καρπασια. Ηρθαν στην Νεα Υορκη αμέσως μετα την εισβολή.

-Φέραμε και το αυτοκινητο μας μαζί, λέει, που έχει ακομη τους κυπριακους αριθμους. Το φορτώσαμε, πήραμε και τα παιδια και φυγαμε. Χασαμε τα παντα, μαγαζια, σπιτια, εκει που λέγαμε να ξεκούραστούμε πια αρχισαμε απο την αρχή.

Κι οχι μονο αρχισε απο την αρχη η Λουκια την μάχη για τον επιουσιο, αλλα αρχισε και την μάχη για την προβολή της Κυπρου. Το υπογειο του σπιτιου της το μετάτρεψε σε εργαστηρι οπου γινονται προβες για θέατρο, γράφονται και τυπωνονται έργα, γινονται συγκεντρώσεις και συζητήσεις. Όλοι οι τοιχοι του σπιτιου της είναι γεμάτοι βιβλιοθηκες με βιβλια. Κυπρολογικά, λογοτεχνικά της Κυπρου και της Ελλάδας, αλλα και αμερικάνικα. Η Λουκια μεταφράζει απο τα ελληνικά στα αγγλικά και απο τα αγγλικά στα ελληνικά, γράφει θέατρο και γράφει και ποιηση. Είναι 62 χρονών και έχει τρεις κορες και τρια εγγόνια.

-Ξέρω ολους τους κυπριους ποιητες και λογοτέχνες. Κοιτάξετε εδώ, αυτο είναι ένα κειμενο που ετοιμασα για την εκδήλωση για την έπετειο της εισβολης.

Μεσα στο κειμενο της Λουκιας παρελαυνουν με τα ποιηματα τους γνωστοι και αγνωστοι ποιητες μας. Μακάρι να ειχαν αυτη την πρωτοβουλια κι αλλες Λουκιες της διασπορας.

-Πρέπει να κρατήσουμε το ενδιαφέρον των συμπατριωτων μας για την πατριδα, λέει σεμνα. Κάνουμε οτι μπορούμε.

~ Εφημ. Παλαιών